

Arrest

nr. 278 451 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 14 oktober 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

In de mate dat verzoeker betoogt dat de lijst met veilige landen reeds werd bekritiseerd en hij verwijst naar de schrapping van Albanië van de lijst in het verleden, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

De Raad wijst er verder op dat uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de verzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoeker. Hij dient de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn vrees het slachtoffer te worden van geweld uitgaande van zijn vader. Hij hekelt dat de door België geboden internationale bescherming ondergeschikt is aan de door de nationaliteiten autoriteiten geboden bescherming. Hij meent dat hij in geen geval de bescherming van de nationale autoriteiten zal kunnen inroepen.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden dat wat betreft verzoekers vrees dat bij een terugkeer naar Albanië de situatie met zijn vader zal escaleren, verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Internationale bescherming kan inderdaad slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoeker zich nooit tot de Albanese politie heeft gewend om de problemen met zijn vader aan te geven.

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en discriminatie, en hij zet uiteen dat o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden.

De commissaris-generaal motiveert verder: “U geeft aan dat uw vader agressiever uit de hoek zou komen indien u een klacht zou indienen (CGVS, p. 12). Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U stelt verder dat uw vader verschillende kennissen heeft bij de Albanese politie. Zo werkt uw neef als agent in het kantoor van kukes. Uw vader had ook contact met verschillende wijkagenten van Kerçikve. Hij begroette hen en dronk regelmatig een koffie met hen (CGVS, p. 10-12). U haalt echter nergens enige concrete indicatie aan waaruit zou moeten blijken dat uw vader zijn kennissen bij de politie zou kunnen beïnvloeden. U verwijst louter in het algemeen naar corruptie in Albanië en stelt dat het mogelijk is dat uw vader een agent zou omkopen (CGVS, p. 12, 13). U geeft aan dat de Albanese politie corrupt is omdat u toevallig zelf zag dat een agent van een voor u onbekende geld overhandigd kreeg bij een verkeerscontrole (CGVS, p. 12-13). Hieruit kan evenwel niet a priori afgeleid worden dat u persoonlijk ten gevolge van corruptie geen beroep kan doen op uw autoriteiten. Wanneer u tot drie keer toe gevraagd wordt of u een concrete indicatie hebt dat u persoonlijk te maken zou krijgen met corruptie, geeft u louter aan dat uw vader geld zal betalen als hij in het nauw gedreven wordt (CGVS, p. 13). Dit is echter niets meer dan een veronderstelling, net zoals uw bewering dat uw vader bij het politiekantoor zou zeggen dat u de waarheid niet spreekt en dat hierdoor het dossier zou afgesloten worden (CGVS, p. 13). U liet bovendien na melding te maken van uw problemen bij een ander politiekantoor. Dat de neef van uw vader op de hoogte hiervan gebracht zou worden, is wederom niets meer dan louter een veronderstelling (CGVS, p. 13). Hierbij dient hoe dan ook aangestipt te worden dat u nooit bij andere of hogere Albanese instanties aangeklaagd heeft dat u problemen heeft met uw vader en dat hij banden met enkele agenten waardoor u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale autoriteiten (CGVS, p. 13). Dat u daartoe de moed niet had volstaat, gelet op het geheel aan voorgaande, in deze niet (CGVS, p. 13).

Gevraagd of u ergens anders dan in uw ouderlijke woning kan wonen om zo de problemen met uw vader te vermijden, stelt u niet zelfstandig te kunnen wonen (CGVS, p. 9). U zegt dat het geld dat u verdiende voor gezin bedoeld was (CGVS, p. 9). Echter blijkt nergens uit dat u met dit verdiende geld zelf geen huisvesting zou kunnen voorzien. Bovendien geeft u zelf aan dat u het zou kunnen geprobeerd hebben (CGVS, p. 9). Dat het verdiende geld geen groot bedrag is, is onvoldoende om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijk zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 9). Waar u aangeeft dat uw vader niet zou toestaan dat u zelfstandig zou wonen (CGVS, p. 9), dient er verwezen te worden naar bovenstaande conclusies inzake de aanwezige bescherming in Albanië. Tot slot dient aangestipt te worden dat u in het verleden terecht kon bij uw oom (CGVS, p. 7). Uit niets blijkt dat u daar niet terug terecht zou kunnen.”

Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch hij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer het bestaan van bloedwraak in Albanië en corruptie, noch kan hij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming onder meer op het vlak van geweld binnen het gezin. De loutere verwijzing naar algemene informatie, rapporten en artikelen – die hij voegt als stukken bij zijn verzoekschrift en die veelal van een oudere datum zijn dan het bronnenmateriaal waarop de commissaris-generaal steunt –

volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt en gelet op de concrete motivering dienaangaande die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verder is het reisadvies waar verzoeker naar verwijst irrelevant omdat het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene reisschets te geven voor bezoekers van het betrokken land en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld wat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist. Zij wijst erop dat bescherming niet mogelijk is gelet op de corruptie en het feit dat haar vader relaties heeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting volgende gronden van voormelde beschikking:

“De commissaris-generaal motiveert op goede gronden dat wat betreft verzoekers vrees dat bij een terugkeer naar Albanië de situatie met zijn vader zal escaleren, verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Internationale bescherming kan inderdaad slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoeker zich nooit tot de Albanese politie heeft gewend om de problemen met zijn vader aan te geven.

(...)

De commissaris-generaal motiveert verder: “U geeft aan dat uw vader agressiever uit de hoek zou komen indien u een klacht zou indienen (CGVS, p. 12). Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U stelt verder dat uw vader verschillende kennissen heeft bij de Albanese politie. Zo werkt uw neef als agent in het kantoor van kukes. Uw vader had ook contact met verschillende wijkagenten van Kerçikve. Hij begroette hen en dronk regelmatig een koffie met hen (CGVS, p. 10-12). U haalt echter nergens enige concrete indicatie aan waaruit zou moeten blijken dat uw vader zijn kennissen bij de politie zou kunnen beïnvloeden. U verwijst louter in het algemeen naar corruptie in Albanië en stelt dat het mogelijk is dat uw vader een agent zou omkopen (CGVS, p. 12, 13). U geeft aan dat de Albanese politie corrupt is omdat u toevallig zelf zag dat een agent van een voor u onbekende geld overhandigd kreeg bij een verkeerscontrole (CGVS, p. 12-13). Hieruit kan evenwel niet a priori afgeleid worden dat u persoonlijk ten gevolge van corruptie geen beroep kan doen op uw autoriteiten. Wanneer u tot drie keer toe gevraagd wordt of u een concrete indicatie hebt dat u persoonlijk te maken zou krijgen met corruptie, geeft u louter aan dat uw vader geld zal betalen als hij in het nauw gedreven wordt (CGVS, p. 13). Dit is echter niets meer dan een veronderstelling, net zoals uw bewering dat uw vader bij het politiekantoor zou zeggen dat u de waarheid niet spreekt en dat hierdoor het dossier zou afgesloten worden (CGVS, p. 13). U liet bovendien na melding te maken van uw problemen bij een ander politiekantoor. Dat de neef van uw vader op de hoogte hiervan gebracht zou worden, is wederom niets meer dan louter een veronderstelling (CGVS, p. 13). Hierbij dient hoe dan ook aangestipt te worden dat u nooit bij andere of hogere Albanese instanties aangeklaagd heeft dat u problemen heeft met uw vader en dat hij banden met enkele agenten waardoor u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale autoriteiten (CGVS, p. 13). Dat u daartoe de moed niet had volstaat, gelet op het geheel aan voorgaande, in deze niet (CGVS, p. 13).

Gevraagd of u ergens anders dan in uw ouderlijke woning kan wonen om zo de problemen met uw vader te vermijden, stelt u niet zelfstandig te kunnen wonen (CGVS, p. 9). U zegt dat het geld dat u verdiende voor gezin bedoeld was (CGVS, p. 9). Echter blijkt nergens uit dat u met dit verdiende geld zelf geen huisvesting zou kunnen voorzien. Bovendien geeft u zelf aan dat u het zou kunnen geprobeerd hebben (CGVS, p. 9). Dat het verdiende geld geen groot bedrag is, is onvoldoende om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijk zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 9). Waar u aangeeft dat uw vader niet zou toestaan dat u zelfstandig zou wonen (CGVS, p. 9), dient er verwezen te worden naar bovenstaande conclusies inzake de aanwezige bescherming in Albanië. Tot slot dient aangestipt te worden dat u in het verleden terecht kon bij uw oom (CGVS, p. 7). Uit niets blijkt dat u daar niet terug terecht zou kunnen.”

Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch hij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer het bestaan van bloedwraak in Albanië en corruptie, noch kan hij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming onder meer op het vlak van geweld binnen het gezin. De loutere verwijzing naar algemene informatie, rapporten en artikelen – die hij voegt als stukken bij zijn verzoekschrift en die veelal van een oudere datum zijn dan het bronnenmateriaal waarop de commissaris-generaal steunt –

volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt en gelet op de concrete motivering dienaangaande die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verder is het reisadvies waar verzoeker naar verwijst irrelevant omdat het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene reisschets te geven voor bezoekers van het betrokken land en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden." (eigen onderlijning).

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen slechts aangeeft het niet eens te zijn waarbij zij verwijst naar elementen die zij reeds eerder naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing werd geantwoord. Zij gaat niet in op de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Door te herhalen brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS